

Ohje: Tehtävät liittyvät oheiseen aineistoon. **Valitse viidestä tehtävästä kolme.** Tehtävät arvostellaan pistein 0–6. Vastausta kirjoittaessasi voit lähteä siitä, että lukija tuntee aineiston. Vastauksessa esitetyt havainnot, väitteet ja tulkinnat tulee kuitenkin perustella aineiston avulla. Vastauksen sopiva pituus on noin kaksi sivua. Aloita jokainen vastaus uudelta sivulta. **Anna kullekin vastaustekstillesi otsikko.** Merkitse otsikon eteen myös tehtävän numero. Vastausten tulee olla selvästi ja siististi kirjoitettuja, mutta niitä ei tarvitse kirjoittaa puhtaaksi kuulakynällä tai musteella.

Tehtävät

1. Millaiseksi Suomen tilanne kuvataan K. A. Tavaststjernan romaanikatkelmassa (s. 2–3)?
2. Aurinkoa kutsutaan K. A. Tavaststjernan romaanikatkelmassa (s. 2–3) aamun kuningattareksi. Kuvaile sen roolia tekstissä.
3. Mitä mielipidetekstin piirteitä on Juhana Vartiainen kirjoituksessa *Femina economica* (s. 4–5)?
4. Tutki sivujen 6–8 aineistoa ja vertaa eri tekstilajien tapoja puhua karhusta.
5. *Kolme karhua* (s. 8) on alun perin kansansatu. Miksi se soveltuu hyvin ääneen luettavaksi?

Aineisto

K. A. Tavaststjerna: Kovina aikoina (katkelma romaanista).....	2–3
Juhana Vartiainen: <i>Femina economica</i> (näkökulma-artikkeli).....	4–5
Simo Holopainen, Matti Tuominen: Karhu riehui perheen mökin kuistilla Kuusamossa – rikkoi tavarat ja yritti kiivetä seinälle (uutinen).....	6
Toimi Jaatinen: Ruskeakarhu (katkelma tietokirjasta).....	7
Kolme karhua (satu).....	8

Huom.! Tekstien kieliasu on alkuperäisen julkaisun mukainen.

KYMMENES LUKU

Kun aamun kuningatar kultavaunuissaan huimaa vauhtia ajoi koillisesta lounaaseen, Pohjois-Karjalasta ja Pohjanmaalta yli Maaselän satapeninkulmaisen harjun, yli tuhansien järvien ja hopealle hohtavien jokien, yli autioiden erämaiden ja viljeltyjen laaksojen alas aina Pohjanmeren ja Suomenlahden aavoille sinertäville ulapoille, näki hän maan merkillisesti muuttuneena ja kummallisen levottomuuden tuossa rauhallisessa, tyynessä kansassa, joka oli murtanut pienen pieniä vaaleanvihreitä pilkkuja maan suureen mustanvihreään kaarnavyöhön.

Aamulla aikaisin oli väki jo liikkeellä, hovinherrat, tilanomistajat, torpparit – kaikki ne, jotka maata viljelivät. Tuolla kaukana koillisessa, missä vuoret olivat korkeita ja kirkot peninkulmien päässä toisistaan, tuleantuivat kaskimaiden ohrat ja rukiit jyrkillä rinteillä. Isokasvuinen, uljas talonpoika, joka eli riippumatonta elämäänsä Kalevalan aikaisten urosten tavoin ja oli tuskin nähnytään nimismiestä taikka pappia, näki sirosti koristelluilta rappusiltaan hallaisen usvan alhaalla laaksossa ja tunsu itsensä turvalliseksi. Hänellä oli vielä metsää vaaroillaan kaskimaiksi, ja hänen ei tarvinnut laskeutua laaksoihin maata muokkaamaan ja suota murtamaan, joiden sadon halla kuitenkin veisi. Täältä oli kuusin peninkulmin lähimpään kirkonkylään, ja jos hän ei sinne itse veisi kymmenyksäänsä, eivät herratkaan tänne asti osuisi niitä vaatimaan. Täällä ei eletty riidassa naapurien kanssa, sillä niitä ei ollut, ja täällä oli talonpoika itse karun maansa haltija.

Aleman järvien rannalla ja viljellyillä seuduilla, minne tervaveneet liukuivat läpi kuohuvien koskien tarvitsematta pitkiin aikoihin kertaakaan airoja kastella, siellä seisoi uudisviljelijä pienen pirttinsä edustalla, joka samalla kertaa voi olla tupa, sauna ja talli, ja raapi huolestuneena korvallistaan. Halla oli taas tehnyt tekojaan, mutta se oli kuin olisi ollut määräkin, ja metsästys ja kalastus tulisivat kyllä korvaamaan sen leivän, jonka pakkana oli vienyt pienestä pellontilkusta.

Vasta lounaampana, missä talonpojat olivat rakentaneet kyliä ja missä kirkkojen jyrkät katot risteineen kohosivat korkeuteen, turhaan sitä tavoitellen – vasta siellä alkoi näkyä peltoja ruohoisten järvien rannoilla ja vasta siellä alkoi maanviljelys todenteolla. Siellä oli hallan sumua peninkulmanpituiset juovat hajotettavina ja poislakaistavina. Maanviljelijä katseli avaran tupansa ikkunasta epätoivoissaan laajoja viljelyksiään, joissa oli ollut hänen suuren taloutensa turva tulevan talven ajaksi. Hänen takanaan seisoi hänen vaimonsa ja itki.

Aamun kuningatar heltyi sydämessään kaikesta tästä näkemästään surusta, kun hän hiljalleen vyörytteli villaista usvapeitettä seutujen päältä, ja päätti parhaansa mukaan parantaa vilun ilkitöitä. Mutta niin kuin kaikilla ruhtinattarilla oli hänelläkin enemmän hyvää tahtoa kuin ymmärrystä, miten olisi meneteltävä, ja hän alkoi loistaa kaksi kertaa lämpimämmin ja helakammin, niin että paleltuneet oljet valkenivat hänen hyväilystään ja perunanlehdet mustenivat ja vaipuivat surkastuneina ja surullisina maata kohden. Viholaiset ulkokuoneiden seinämillä vaipuivat mustiin kaseihin, ja hienot, vaaleanvihreät kuolleenkourat purojen varsilla puneutuivat. Kaikki sienien rikkaus koivulehdoissa sulii näkymättömiin, ja sen sijaan, että elämä olisi alkanut uudelleen virrata, tuli kaikki kaksinkerroin surkeammaksi.

Mutta aamun kuningatar oli niin paljon yläpuolella tätä kaikkea, että hän luuli tekevänsä pelkkää hyvää, ja isot alat hän poltteli tällä tavalla, vakuuttuneena siitä, että vuodatti maahan taivaan siunausta.

Hänen loistava hyväntekeväisyytensä levisi lopuksi maan varakkaimpiin seutuihin, Pohjanmaan silmänkantamattomille lakeuksille, Varsinais-Suomen ja Uudenmaan vanhoille viljelysmaille, joilla halla ei koskaan ollut käynyt jokapäiväisenä vieraana, missä uuttera väestö jo kauan sitten oli kuivattanut hallanarat suot ja missä ojitetuissa saroissa huoju vihreä vilja. Mutta sielläkin lepäsi hallainen usva synkkänä ja sakeana.

Täällä tuli suru äänekkäästi ja alkoi haikeasti valittaa. Sähkösanomat hätäisine tietoineen lensivät nopeammin kuin kuningattaren omat vaunut pääkaupunkiin Uudellamaalla, jossa ne suurilla kirjaimilla painettiin sanomalehtiin ja josta ne levisivät yli koko maan kyyneltyneiden silmien luettaviksi.

Keskellä Hämeen savimaita hän tapasi veräjän suulla takkutukkaisen torpparin, joka murtunein mielin jätti herralleen kourallisen kohmettuneita tähtiä, jotka hellävaroen käden koskettaessa katkesivat. Hän näki melkein samassa toisenkin herran seisovan miettiväisenä ruispellollaan ja suurennuslasilla tarkastelevan jäätynyttä tähkää, ja hän helotti niin lämpimästi hänen päälleen, että herra avasi takkinsa ja pää painuksissa palasi kotiinsa, jolloin jäätynyt heinä karskahteli hänen jalkainsa alla ja riite ojassa ritisi, kun hän astui pehmeään mutaan sen paltteilla.

Kuningatar ei huomannutkaan niitä tuhansia, joilla ei ollut peltoja, noita maattomia, jotka varustautuivat alkamaan neljäntoista tunnin työpäivää mutta joita hallayön seuraukset tulisivat kohtaamaan kaikista kovimmin ja jotka muutaman kuukauden kuluttua tulisivat työttöminä ajettaviksi maantielle kerjäämään sitä leipää, josta nyt puolet oli palttunut.

Hän näki yli neljänkymmenen peninkulman pituisen kaistaleen, joka läpi Etelä-Suomen kulki itää kohti Venäjälle ja sen komeaan pääkaupunkiin, näki hietasärkkiä laaksoissa ja kaivanteita kukkuloilla, näki repaleisia työmiehiä lapioineen ja kiviporineen; maakuopistaan ja mäkituvistaan he menivät rautatietyöhönsä raivaamaan tietä tulevaisuuden laitoksille, jotka rautavanteilla yhdistäisivät heidän hallaisen maansa Euroopan äärettömiin viljavainioihin. Tätä vannetta myöten tulisivat tulevaisuuden rikkaudet valumaan heidän maahansa ja lieventämään heidän lapsiensa hätää, mutta itse he tulisivat joukoittain heitetyiksi isoihin yhteisiin hautoihin sinne tänne mäenrinteisiin, ja juhlalliset papit lukisivat kiireen kaupalla heidän ruumiilleen Herran siunauksen, niin kuin olivat kastelukunsakin lukeneet.

Viimeksi näki aamun kuningatar suuren kaupungin Suomenlahden kallioisella rannalla, missä hänen säteensä kilpistyivät valkeisiin kiviseiniin, joiden sisäpuolella viisaat herrat leveillä vuoteillaan nukkuivat vanhurskaan unta. Turhaan hän etsi levottomuutta pyöreäkivisiltä kaduilta ja keksi vain muutaman talonpojan, joka koluutellen ajoi kaupattorille päin, ja sen surun, minkä hän heidän kasvoillaan näki, hän oli nähnyt kaikkien valveilla olevien kasvoilla tässä avarassa, kauniissa maassa, jonka myöhästynyttä viherysttä nyt peitti vaarallinen, petollinen aamukuura.

Vasta päivemmällä nousivat huolettomat ihmiset vuoteeltaan, tietämättöminä yön tekemistä tuhoista, iloitsivat häikäisevästä päivänpaisteesta ja tarttuivat askareihinsa hienoilla valkoisilla sormillaan, jotka eivät koskaan olleet koskettaneet auraa taikka lapiota.

Vähitellen heräsi koko Suomi harjasta harjuun, rannasta rantaan, heräsivät kaupungit ja kylät; sekä hävitetyt pellot että säilyneet vainiot heräsivät ymmärtämään, että kato ja kova aika oli kolkuttanut ovelle.

K. A. Tavaststjerna, *Kovina aikoina* (1891)
Suom. Juhani Aho

© OUTI KAINIEMI

NÄKÖKULMA

Femina economica

Finanssikuplia tulee vähemmän, kun nainen tekee sijoituspäätöksiä. Tästä tutkimusviisaudesta pitäisi ottaa oppia.

Helmikuussa ilmestyneessä *American Economic Review*'n numerossa raportoidaan kiinnostava kokeellinen tutkimus. Sen tarkoitus oli selvittää, käyttäytyvätkö naiset sijoittajina eri tavoin kuin miehet.

Kokeellisten tutkimusasetelmien käyttö on viime vuosina yleistynyt myös taloustieteessä. Suuntaukseen kannattaa suhtautua jossain määrin varauksellisesti, koska laboratorioihin eristetty käyttäytyminen tuskin vastaa täydellisesti sitä arjen "elämänpeiliä", jossa olemme koko ajan mukana. Yhtä kaikki, laboratoriokokeet voivat valaista monia mikrotason käytöksen piirteitä tavalla, johon

ei muilla tutkimusmenetelmillä voida pureutua.

Kyseisessä tutkimuksessa toistettiin jo aiemmissa kokeissa käytetty asetelma, jonka koehenkilöt joutuvat sijoittajan asemaan. He käyvät toistuvaa huutokauppaa keskenään. Kaupan kohteena ovat varta vasten tätä koetta varten luodut arvopaperit, jotka antavat ennalta määritellyillä todennäköisyyksillä haltijalleen erisuuruisia rahatuottoja.

Aiemmissa tutkimuksissa sama asetelma on osoittanut, että tällaisella keinotekoisesti luodulla rahoitusmarkkinala syntyy säännönmukaisesti "kupla". Toisin sanoen, arvopereita ostetaan pelin alkuvaiheessa kalliimmalla kuin nii-

JUHANA VARTIAINEN
Kirjoittaja on kokoomuksen kansanedustaja.

den todennäköinen arvo on. Pelin viimeisillä kierroksilla kupla puhkeaa ja arvopapereiden kauppahinnat palautuvat niiden todelliseen arvoon. Havainto on herättänyt kiinnostusta, koska taloustieteessä muuten lähdetään laajasti siitä, että markkinoilla on taipumus toimia rationaalisesti.

Käsillä olevassa tutkimuksessa oltiin kiinnostuneita siitä, miten pelaajien sukupuoli ja eritoten koko pelaajaryhmän sukupuoli vaikutti käyttäytymiseen. Itse tutkimuskysymystä ei kerrottu koehenkilöille, mutta he saattoivat nähdä kokeen muut osallistujat.

Kiinnostava lopputulos oli, että kun sijoituspeliin osallistui pelkästään naisia, kupla jäi paisumatta tai se oli pienempi. Naiset olivat siis sijoittajina rationaalisempia kuin miehet. Kysymys ei ollut siitä, että naiset joka tilanteessa olisivat ”pelanneet” eri tavalla kuin miehet. Olennaista oli se, keitä pelaajajoukossa oli mukana.

Kun naiset havaitsivat, että mukana oli vain naisia, he sopeuttivat pelistrategiansa sen oletuksen mukaiseksi, että kupla jäi syntymättä. Naiset siis ollettivat miesvaltaisen pelin etenevän eri tavalla kuin naisvaltaisen. Rationaalisin lopputulos nähtiin, kun mukana oli vain naisia ja naiset tiesivät tämän.

Tulos on selkeydessään yllättävä, vaikka se myös jollain tavalla vahvistaa intuitiivisia käsityksiämme. Miesten käyttäytymisessä näyttää monien tutkimusten ja ehkä myös monien elämäkokemustenkin mukaan olevan enemmän aggressiivista halua vastapuolen ”voittamiseen”.

Naiset taas hakevat käytännöllisemmin hyötyjä, ehkäpä vähemmän tietoisina siitä, kuka saa enemmän ja kuka vähemmän. Elävästä elämästä hän näitä esimerkkejä löytyy.

Muistan lehtiutusen kahdesta nuoresta miehestä, jotka kumpikin omassa autossaan katselivat toisiaan vierekkäin liikennevaloissa, ja aloittivat valon vaihduttua vihreäksi karmean kiihdytyskisan, joka päättyi liikenneonnettomuuteen.

On vaikeaa kuvitella kahden naisen yltyvän moiseen käytökseen.

Oma tulkintani on, että miehiä jollain tavalla kiehtoo paitsi oma hyvinvointi, niin myös oma suhteellinen asema eli vastustajan voittaminen. Sukupuolten työmarkkina-aseman taloustieteellisessä tutkimuksessa on toki koettu monilla tavoilla pureutua myös näihin kysymyksiin.

Rationaalisin lopputulos nähtiin, kun kokeessa oli mukana vain naisia.

Muuan kokeellinen tutkimus pani nuoria poikia ja tyttöjä juoksemaan 100 metrin matkan aluksi kukin vuorollaan ja sitten pareittain. Parit oli valittu niin, että kunkin parin sisällä ensimmäisen juoksukierroksen ajat olivat samaa luokkaa. Kokeen yksi havainto oli, että toisen kierroksen ajat parinivat eritoten pojilla, eli kilpailuaselman luominen

jollain tavalla energisoi poikia parempaan suoritukseen, jossain määrin enemmän kuin tyttöjä.

En ole pätevä esittämään spekulatioita siitä, ovatko tällaiset käyttäytymisen erot sosiaalistumisen tulosta vai onko niillä jotain biologista perustaa, sikäli kuin tällainen ero voidaan tehdä. Oma paradoksinsa on kuitenkin siinä, että sijoituspeliä koskeva koe osoittaa nimenomaan naisten toimivan taloustieteen oletaman rationaalisuuden mukaisesti.

Pelkkä rauhallinen huolenpito omasta hyvinvoinnista, ilman liian kiivasta kiinnostusta suhteellisesta asemasta, on taloustieteen ja talouspolitiikan ajattelutavan kulmakivi.

Totta kai taloustieteessäkin on tutkittu kaikenlaisia kateusefektejä sekä solidarisuutta ja muita poikkeamia rationaalisuuden lähtökohdasta, mutta käytännön päätösten pohjana on kaikesta huolimatta yleensä ajatus siitä, että ihmiset, yritykset ja sijoittajat pyrkivät pääsääntöisesti itsensä kannalta suotuisiin lopputulemiin.

Mutta jos yllä kuvatulla tuloksella on kantavuutta, ilmeisesti juuri naisten käyttäytyminen ainakin kilpailuhenkisyyden osalta näyttäisi vastaavan paremmin taloustieteen oletusta rationaalisesta käyttäytymisestä.

Ehkä taloustieteen perinteinen *homo economicus* -käsite pitäisikin korvata *femina economica* -käsitteellä. Ja ehkä vaikka sitten kiintiöidenkin avulla pitäisi todella pyrkiä siihen, että rahoitusmarkkinat naisvaltaistuisivat.

Jos näin vältettäisiin edes osa tulevaisuuden kuplita ja finanssikriiseistä, voisi hyvinvoinnin kohenema olla melkoinen. ■

Karhu riehui perheen mökin kuistilla Kuusamossa – rikkoi tavarat ja yritti kiivetä seinälle

KUUSAMO Julkaistu: 21.7. 10:01

Nuori uroskarhu ammuttiin maanantai-iltana Kuusamossa. Karhu riehui ja öykäröi uhkaavasti mökin terassilla.

Poliisi sai maanantaina illalla puoli yhdeksän aikaan ilmoituksen pihapiiriin tunkeutuneesta karhusta, joka riehui hurjasti mökin terassilla Kuusamon Hil-tusessa. Ilmoituksen mukaan karhu rikkoi irtaimis-toa ja yritti kiivetä seinää pitkin. Sisällä mökissä oli pariskunta sekä heidän kolme pientä lastaan. Pai-kalle tulivat poliisi ja riistanhoitoyhdistys.

Poliisin mukaan karhu painoi 70 kiloa. (KUVA: Poliisi)

Häirikkökarhua yritettiin hätistää koirien avulla sekä ampumalla kiväärillä ilmaan. Karhu kuitenkin jatkoi toimintaansa ja alkoi tulla uhkaavasti ihmisiä kohti. Tämä sinetöi karhun kohtalon. Se ammuttiin. Yli-konstaapeli **Mauri Liikanen** kertoo, että karhu kohtasi loppunsa puolen yön aikaan.

– Kun karhu tuli uudemman kerran ihmisiä kohti, se päätettiin lopettaa, Liikanen kertoo.

Liikanen arvioi, että karhun aggressiiviseen käytökseen saattoi vaikuttaa se, että se oli mahdollisesti sairas.

– Karhun etuhampaat olivat huonossa kunnossa. Tämä saattoi vaikuttaa alustavan arvion mukaan sii-hen, että se tuli perheen pihalle, hän sanoo.

Poliisi tiedottaa, että karhu painoi 70 kiloa. Tassun leveydeksi mitattiin 11 senttiä. Karhun etuhampaat olivat huonossa kunnossa.

Simo Holopainen, Matti Tuominen

<<http://www.iltasanomat.fi>>.
Luettu 16.9.2015.

RUSKEAKARHU

Ursus arctos

Heimo Karhut (*Ursidae*).

Lahko Petoeläimet (*Carnivora*).

Karhujen esi-isät Varhaisin tunnettu karhun esi-isä oli *Parictis*, joka eli Pohjois-Amerikassa noin 38 miljoonaa vuotta sitten. *Parictis* oli pienikokoinen nisäkäs; sen kallo oli vain seitsemän senttimetrin pituinen.

Ursavukset elivät noin 20–10 miljoonaa vuotta sitten. *Ursavukset* olivat matalia, koiraa, näätä tai ilvestä muistuttavia petoeläimiä.

Ruskeakarhu *Ursus arctos* eriytyi omaksi lajikseen noin 850 000 vuotta sitten.

Pituus Täysikasvuinen ruskeakarhu on 130–250 senttimetriä pitkä. Sen korkeus lapojen kohdalta on 70–120 senttimetriä ja hännän pituus 5–15 senttimetriä.

Paino Uros painaa 120–300 kiloa, naaras 80–200 kiloa.

Elinikä Jopa 30 vuotta.

Ulkoiset piirteet Turkki on karhea, tuuhea ja pitkäkarvainen, usein väriltään ruskeh-tava, mutta vaihtelee mustanruskeasta kellanruskeaan. Nuorilla karhuilla on usein vaalea kaulus. Turkin karva on hyvin eristävä. Karhun käpälät ovat viisivarpaiset. Takajalkojen tassut ovat pitkät ja kynnet lyhyet. Etutassut ovat lyhyemmät, mutta niissä on hyvin pitkät, paksut ja terävät kynnet. Etutassut ovat apuna erityisesti ravinnonhankinnassa ja syömisessä.

Aistit ja liikkuminen Karhulla on erinomainen hajuaisti ja hyvä kuulo, mutta sen näkö ei ole kovin tarkka. Karhu kohottautuu usein takajaloilleen saadakseen pa-remman käsityksen ympäristöstään. Karhua luullaan kömpelöksi, mutta se kiipeää ketterästi puuhun ja on nopea juoksija yltäen jopa yli 60 kilometrin tuntivauhtiin.

Luontaiset viholliset Vain lajitoverit ja ihminen.

Toimi Jaatinen

Karhun vuosi

Toimittanut Marjo Meriluoto-Jaakkola
Tampereen museoiden julkaisuja 109 (2010)

KOLME KARHUA

Olipa kerran kolme karhua, jotka asuivat pikku talossa keskellä metsää. Yksi heistä oli suuren suuri Isäkarhu, toinen aika suuri Äitikarhu ja kolmas pikkuinen Vauvakarhu.

Eräänä aamuna Äitikarhu keitti puuroa aamiaiseksi ja pani sitä suuren suureen kuppiin Isäkarhulle, aika suureen kuppiin itselleen ja pikkuiseen kuppiin Vauvakarhulle.

Sitten he kaikki menivät metsään kävelemään sillä aikaa kun puuro jäähtyi.

Samana aamuna oli eräs pieni tyttö, jonka nimi oli Kultakutri, lähtenyt metsään ihan yksin. Äkkiä hän näki soman pikku mökin.

– Kukahan asuu täällä kaukana metsän keskellä? hän tuumi.

Hän kolkutti ovelle, mutta kukaan ei vastannut. Tuvassa ei ollut ketään, mutta se oli kodikas, ja Kultakutri päätti istahtaa lepäämään. Ensin hän istui suureen tuoliin.

– Tämä on aivan liian kova, hän sanoi. Sitten hän istui aika suureen tuoliin. – Tämä on aivan liian pehmeä, hän sanoi. Sitten hän istui pikkuiseen tuoliin. – Tämä on ihan sopiva, hän sanoi. Mutta kun hän istui siinä, tuoli meni kappaleiksi!

Kultakutri löysi kohta puurokupit. Puuro tuoksui hyvältä ja hän päätti maistaa sitä. Ensin hän maistoi suuren suuresta kupista. – Tämä on aivan liian kuumaa, hän sanoi. Sitten hän maistoi aika suuresta kupista. – Tämä on aivan liian kylmää, hän sanoi. Sitten hän maistoi pikkuisesta kupista.

– Tämä on ihan sopivan lämmintä, hän sanoi. Sitten hän söi sen kaiken!

Kultakutri meni nyt yläkertaan. Sielläkään ei ollut ketään, mutta vuoteet houkuttelivat häntä ja hän päätti uinahtaa hiukan. Ensin hän koetteli suuren suurta vuodetta. – Tämä on aivan liian kova, hän sanoi. Sitten hän koetteli aika suurta vuodetta. – Tämä on aivan liian pehmeä, hän sanoi.

Sitten hän koetteli pikkuisesta vuodetta. – Tämä on ihan sopiva, hän sanoi. Sitten hän kiertyi käppyrään ja nukahti.

Mutta nyt karhut tulivat kävelemästä. He huomasivat heti, että joku oli käynyt heidän talossaan.

– JOKU ON ISTUNUT MINUN TUOLISSANI! sanoi Isäkarhu suuren suurella äänellään.

– JOKU ON ISTUNUT MINUN TUOLISSANI! sanoi Äitikarhu aika suurella äänellään.

– Joku on istunut minun tuolissani ja rikkonut sen! sanoi Vauvakarhu pikkuisella äänellään.

Sitten karhut katsoivat puurokuppejaan.

– JOKU ON MAISTANUT PUUROANI! sanoi Isäkarhu suuren suurella äänellään.

– JOKU ON MAISTANUT PUUROANI! sanoi Äitikarhu aika suurella äänellään.

– Joku on maistanut puuroani ja syönyt sen! sanoi Vauvakarhu pikkuisella äänellään.

Sitten karhut menivät yläkertaan.

– JOKU ON NUKKUNUT VUOTEESSANI! sanoi Isäkarhu suuren suurella äänellään.

– JOKU ON NUKKUNUT VUOTEESSANI! sanoi Äitikarhu aika suurella äänellään.

– Joku on nukkunut vuoteessani, ja tuossa hän on! sanoi Vauvakarhu pikkuisella äänellään.

Kultakutri heräsi juuri silloin. Kun hän näki karhut, hän hyppäsi pikkuisesta vuoteesta, juoksi alas portaita ja ulos ovesta ennen kuin karhut ehtivät tehdä mitään.

Sitten Kultakutri juoksi juoksemistaan, kunnes hän tuli kotiin. Hän ei lähtenyt enää koskaan yksinään metsään eikä nähnyt enää koskaan karhujen mökkiä.

Hanhiemon satuaarre (1976)

Suom. Tarja Saarikoski

Kuva: Feodor Rojankovski